

פניני הרמק

יר"ל ע"י "קהילת הרמה" בירושלים עיה"ק תובכ"א
שע"י יוצאי ישיבה הרמה דלונדון יצ"ו

זמני עיה"ק ירושלים תובכ"א:

הדלה"ג - 4:53 / צאת השבת [ר"ת] - 6:41

בנשיאות עט"ר מרן ראש הישיבה הגאון הגדול רבי אליקים שלעזינגער שליט"א

מפניני רבינו:

ועשו ארון עצי שטים. (כה. י.), **במדרש רבה:** ועשו ארון וכו' מה תורה קדומה אף במעשה משכן ארון קודם, מה אור קדם אף במעשה משכן כן ע"כ, פי', כבר ידוע מהרמב"ן כי כל מהות המשכן אינו אלא גילוי שכינה של מתן תורה במעמד הר סיני, אם כן לכאורה מאי נפק"מ להזכיר הארון תחילה, הא כל המשכן הוא רק כח התורה? אלא ללמדנו בא שאע"פ שכל עבודת ד' היא תורה, אבל הארון בעצמותו שהוא אור התורה בעמצו קודם, כן לימוד ועסק התורה הוא קדם לכל מילי דחסידות ודרכי עבודה שונים, ורמוז בזה מאמרם ז"ל ממזר ת"ח קודם לכה"ג, ובדורותינו בעוה"ר נשתבשו הרבה בזה.

(מתוך ספר בית אב עה"ת ח"א)

שם. במדרש רבה: מה כתיב למעלה ועשו לי מקדש אמר הקב"ה לישראל אתם צאני ואני רועה שנאמר וכו' אתם כרם ואני שומר שנא' אתם בנים ואני אביכם שנא' וכו' לכך נאמר ועשו לי מקדש ע"כ בקיצור, ולכאורה כוונת המדרש בזה ללמד שיש בחינות ומדרגות שונות של מקדש והשראת השכינה בישראל לפי מעשיהם אם כרועה הצאן, אם כשומר כרם ועם כיחס אב לבנים, אלא שצ"ע למה הוסמך המדרש הזה להפסוק ועשו לי ארון, הרי בא לפרש בחינות בית המקדש והשראת השכינה בישראל ומן הראוי להעמיד דרשה זו בפסוק ועשו לי מקדש כמו שבאמת התחיל התנא לומר מה כתיב למעלה וכו'? והנראה שבא לרמוז כי הבדלי המדרגות בגילוי שכינה תלויים בארון, היינו לפי בחינת עמלה של תורה שיש בישראל.

(שם)

מאמר "מבשרי אחזה אלקי"

[מתוך ספר בית אב שיחות החדש – נאמר בשנת תשנ"ו לפ"ק]

באוכל פסח לשם אכילה גסה נהי דלא עביד מצוה מן המובחר פסח מיהו קעביד ואם יחשוב אדם בעת חיוב הקרבת קרבן פסח כוונות נוראות של ענין פסח במחשבה גבוה שבגבוה וטהורה וחדל מעשות הפסח ונכרתה הנפש ההיא עכ"ל.

היוצא מזה, כי גבהות המחשבות וטהרתם יש להם חלות דייקא על מעשים פשוטים של בשר ודם על אכילת מצוה, ועל הבאת כסף וזהב למשכן.

ואיתא במדרש (לה, א) שלא היה העולם כדאי להשתמש בזהב אלא שנצרך לביהמ"ק ומחמת זה ניתן זהב לעולם, וכן כסף, וכן ארזים, ונראה שלא דוקא אלה, אלא כל חומרי וגולמי העולם לצרכי גבוה ניתנו, ועל ידי החומר הזה זכינו שתנתן לנו תורה כדאיתא בשבת (דף פח:): שאמרו מלאכי השרת להקב"ה תנה הודך על השמים וא"ל הקב"ה למשה החזר להם תשובה וענה להם כלום כמו"מ אתם עוסקים דכתיב לא תשא כלום מלאכה אתם עושים שצריכים לשבות של יום השבת וכו', כי זה עיקר בחינת התורה שנתנה לנו, שנעשה חלות לעבודת ד' ע"י אמצעי עוה"ז, ולכן כח גבהות המחשבות ודבקות עליון הוא דייקא באמצעות מעשים גשמיים, כאכילת מצה וישיבה בצל סוכה, על חומר כסף זהב ונחושת, ואיש ואשה שכינה ביניהם.

והוא דאיתא במדרש (לה, ו) בצווי המשכן ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם "משל למלך שהיה לו איקונין נאה, אמר לבן ביתו עשה לי כמותה. אמר לו אדוני המלך איך יכול אני לעשות כמותה, אמר לו אתה בסממניך ואני בכבודי", דהיינו בחומר עוה"ז שבידך שהם סממניך על

ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי. (כה. ב.), והוא לכאורה כפל לשון. ונראה דאע"ג דמעלתה וחשיבותה של התרומה לפי נדבת לבו של כל אחד ואחד, וכמש"כ ולחשוב מחשבות שידע בצלאל גבהותה וחשיבותה של תרומת כל אחד לפי גודל דעתו של הנותן ושלמות כוונתו לקדושה יתרה, וכמש"כ בשם הגר"ח מוואלאזין זצ"ל שבהתאם לכך חילק הנדבות, אם לקוה"ק, אם לקודש ושאר צרכי המשכן, אבל סו"ס העיקר הראשון היתה הנתינה גופא, ליתן מוצא לזהב וכסף ונחשת במציאות, כי במחשבות לבד אי אפשר לבנות משכן שלמטה, אלא עם נתינת התרומה הגשמית אז ניתן מקום לחשוב המחשבות.

וזש"כ ראשית ויקחו לי תרומה, ואח"כ הבט גם על הבדלי חשיבות התרומות לפי נדבת כל איש כאשר ידבנו לבו. והוא ביאור הפסוק בסוף ההפטורה בבנין בית המקדש, נאמר הבית הזה אשר אתה בונה אם תשמור משמרתיו וכו' ושכנתי, לכאורה תחילתו של המקרא אין לו ביאור הבית הזה אשר אתה בונה. ואפשר המכוון כי ודאי ראשית דבר שתבנה מקדש בפועל ואז יתכן להזהיר לשמור משמרתו בהליכה בדרכיו ית"ש.

ובמדה זו תשרה בו השכינה, וכמו שכתוב בספורנו פרשת פקודי שבבית שני לא היו או"ת מפני העדר מעלת הבונים ומחשבותיהם, אבל עצם בנין הבית היה גם בבית שני שנעשתה שם העבודה והקרבת קרבנות, והוא מש"כ בנפש החיים בסוף שער א', ואח"כ בפרקים הקטנים, שהעיקר בכל המצוות הוא חלק המעשה וטהרת המחשבה אינה אלא מצטרפת למעשה וכו' וכן מבואר לכל משכיל ישר הולך וכן אמרו בניזיר

ידם תוכל לזכות שאבוא אני בכבודי להתגלות לך.

והוא ענין לבנת הספיר שנא' בפרשת משפטים ותחת רגליו לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר, וכתבו המפרשים כי עצם השמים היא המחשבה אבל תחת רגליו היא המעשה, שני אלה הם חלקו של אדם אשר למענם ניתן לנו תורה.

ונאמר זה על מתן תורה אחר שנתפרשה פרשת המשפטים שבין אדם לחבירו כשיתנהג בהם

ע"פ התורה והמצוה אז יתכן לו ברית תורה כשמסיימת שם הפרשה ואתנה לך לוחות האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורותם, היינו ע"י לוחות האבן דייקא [וגם מש"כ שם ויחזו את אלקים וישתו יובן בדרך זה, ומה שהיתה בזה תביעה עליהם הוא ענין בפני"ע].

כן הוא רצונו ית"ש שנעבוד אותו בכלי עוה"ז, והיא גופא דרגת וסגולת ימי הפורים שיש בהם התגלות עליונה אפילו ע"י משתה ומשלוח מנות ואפילו ע"י שכרות לשם שמים.

פניני דיומא - מלחמת עמלק:

...כי כדי שתתקיים התורה ושיהיה אפשר לעמוד בנסיונות צריך שהתורה תהיה חקוקה בלבו של אדם, וכמו שאמר שלמה המלך "עוזה כמות אהבה" וגו' אז "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה" (שיר השירים ח. ו - ז), וקרירות הוא תחילת האבדון ר"ל. ועל העיר פוזן שהיתה מלאה תורה, כתב הגרעק"א (ספר אגרות רבי עקיבא איגר מכתב נט): "רובם ככולם פה יראי ד' אבל אין האש בוער בקרבם כו' ונשארתי אני לבדי ללחום מלחמת השם", והיה הסוף שבדור אחד כבר גברה ההשכלה וכלתה הכל. והוא שביקש עמלק לעקור ה"רגש" של קבלת התורה, והן הן מעשיהם של הערב רב בימינו, ונראה שזהו הוא שגרם לישראל גזירת המן, דהאיך נהנו מסעודת אחשורוש והוא לבוש בגדי כהונה (מגילה דף יב.). ולא הרגישו שום רתיעה ולא אחזתם רעדה? הרי מחמת קרירות זה בא בא המן בכחו של עמלק אשר קרך, ואילולי מרדכי שמסר נפשו על איסור ע"ז וקרע בגדיו וזעק זעקה גדולה לא היו ניצולים ח"ו - מסירות נפשו הציל את היהודים והיהדות.

(מתוך ספר בית אב שיחות פרשת שמות מאמר ב)

בית המדרש ד"קהלת הרמה"

שע"י יוצאי ישיבה הרמה דלונדון יצ"ו

בנשיאות עמ"ר רבינו הגדול מרן ראש הישיבה הגאון רבי אליקים שלעזינגער שליט"א

רח' שמגר 15 עיה"ק ירושלים תובב"א

* * * * *

לזכרון בהיכל ה'

חלק מהוצאת החזקת בית מדרשנו לחודש אדר נתנדב לע"נ

האשה החשובה מרת

מלכה בת ר' מרדכי ווייספיש ע"ה

נלב"ע ביום כ"ה אדר א' שנת תשנ"ז לפ"ק

אשה גדולה היתה בצניעות ויראת ה' ומידות טובות, זכתה להעמיד בנים ובני

בנים עוסקים בתורה ובמצוות, תנו לה מפרי מעשיה ויהללו בשעריה מעשיה

ת.נ.צ.ב.ה.

לזכר עולם נשמת צדיק

מצבת זכרון לכבוד רבן ומאורן של ישראל בארץ ובגולה, מורינו ורבינו ראש

הישיבה, לוחם מלחמות ה' בעוז ובגבורה, להציל כרם בית ה' ממחבליה, גאון

הגאונים, מופת הדור, בקי בכל שבילי דאורייתא, צדיק יסוד עולם, הנשר הגדול

ה"ה מרנא ורבנא

הרב שמואל אויערבאך זצוקללה"ה

נלב"ע באמצע שדה הקרב, תיכף לזכירה עשייה, בימי מחיית עמלק, ועלתה נשמתו

הקדושה והטהורה הסערה לדאבון לב כל בית ישראל, ביום המר ט' אדר תשע"ח לפ"ק

ת.נ.צ.ב.ה.